

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה- מקרא-key:</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>
--	--

קידושין-האיש מקדש		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
מכרן וקידש בדמיהן - מקודשת.												■	נה.
מנלן?												▲	נה.
מדגלי רחמנא עבודת כוכבים (דברים ז) והיית חרם כמוהו, כל שאתה מהייה הימנה הרי הוא כמוהו, מכלל דכל איסורים שבתורה שרו.												!	נה.
ונלף מינה												ז	נה.
משום דהוה עבודת כוכבים ושביעית שני כתובים הבאים כאחד, וכל שני כתובים הבאים כאחד אין מלמדין.												!	נה.
עבודת כוכבים - הא דאמרן.												■	נה.
שביעית מאי היא?												▲	נה.
(ויקרא כה) יובל היא קודש תהיה לכם - מה קודש תופס את דמיו, אף שביעית תופסת דמיה.												!	נה.
אי מה קודש תופס את דמיו ויוצא לחולין, אף שביעית תופסת דמיה ויוצאה לחולין?												ז	נה.
תלמוד לומר: תהיה, בהוייתה, תהא												!	נה.
כיצד?												! ▲	נה.
לקח בפירות שביעית בשר - אלו ואלו מתבערים בשביעית, בבשר דגים - יצא בשר נכנסו דגים, בדגים יין - יצאו דגים נכנסו יין, ביין שמן - יצא יין נכנס שמן, הא כיצד? אחרון אחרון נתפס בשביעית, ופירי עצמו אסור.												! !	נה.
הניחא למאן דאמר אין מלמדין, אלא למאן דאמר מלמדין מאי איכא למימר?												ז	נה.
מיעוטי כתיבי, כתיב הכא: (דברים ז) כי חרם הוא, וכתיב התם: (ויקרא כה) יובל היא, היא אין, מידי אחרניא לא.												!	נה.
המקדש בתרומות, ובמעשרות, ובמתנות, ובמי חטאת, ובאפר חטאת - הרי זו מקודשת, ואפילו ישראל.												■	נה.
טובת הנאה אינה ממון.	עולא:											■	נה.
המקדש בתרומות, ובמעשרות, ובמתנות, במי חטאת, ובאפר פרה - הרי זו מקודשת, ואפילו ישראל	איתיביה רבי אבא לעולא:											ז	נה.
הכא, בישראל שנפלו לו טבלים מבית אבי אמו כהן, וקא סבר: מתנות שלא הורמו כמי שהורמו דמיון.	א"ל: [עולא]											!	נה.
טובת הנאה, ממון או אינה ממון?	בעא מיניה ר' חייא בר אבין מרב הונא:											▲	נה.
המקדש בתרומות, ובמעשרות, ובמתנות, במי חטאת, ובאפר פרה - הרי זו מקודשת, ואפילו ישראל	אמר ליה [רב הונא], תניתוה:											!	נה.
ולאו אוקימנא בישראל שנפלו לו טבלים מבית אבי אמו כהן?	א"ל: [רבי חייא בר אבין]											ז	נה.
הוצאה את	א"ל: [רב הונא]											■	נה:
איכסיף.												○	נה:
הוא סבר משמעטא קאמר ליה												○	נה:
הכי קאמינא: רב אסי דהוצל קאי כותך.	א"ל: [רב הונא]											■	נה:
נימא כתנאי:												ז	נה:
הגונב טבלו של חברו - משלם לו דמי טבלו של חברו, דברי רבי	[רבי]											■	נה:
אינו משלם אלא דמי חולין שבו	ר' יוסי בר' יהודה:											■	נה:
מאי לאו בהא קמיפלגי:												ז	נה:
טובת הנאה ממון	דמר סבר: [רבי]											■	נה:
טובת הנאה אינה ממון	ומר סבר: [ר' יוסי בר' יהודה]											■	נה:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>
מקרא-key:	

קידושין-האיש מקדש		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	נה:
לא, דכולי עלמא - טובת הנאה אינה ממון, והכא בטבלים שנפלו לו מבית אבי אמו כהן, ובמתנות שלא הורמו כמי שהורמו דמיין קמיפלגי													נה:
כמי שהורמו דמיין	דמר סבר: [רבי]												נה:
לאו כמי שהורמו דמיין.	ומר סבר: [ר' יוסי בר' יהודה]												נה:
ואיבעית אימא: דכולי עלמא - כמי שהורמו דמיין, וטובת הנאה אינה ממון, והכא בדשמואל קמיפלגי													נה:
חיטה אחת פוטר את הכרי	דאמר שמואל:												נה:
אית ליה דשמואל	דמר [רבי]												נה:
לית ליה דשמואל.	ומר [ר' יוסי בר' יהודה]												נה:
ואיבעית אימא: דכולי עלמא לית להו דשמואל, והכא היינו טעמא דרבי, דקנסוהו רבנן לגנב.													נה:
ואיבעית אימא: דכולי עלמא אית להו דשמואל, והכא היינו טעמא דרבי יוסי בר' יהודה, דקנסוהו רבנן לבעל הבית, דלא איבעי ליה לשהויה לטיבליה.													נה:
המקדש בתרומות, ובמעשרות, ובמתנות, במי חטאת, ובאפר פרה - הרי זו מקודשת, ואף על פי ישראל	תנן:												נה:
הנוטל שכר לדון - דיניו בטלים, להעיד - עדותו בטלה, להוות ולקדש - מימיו מי מערה ואפרו אפר מקלה	ורמינהו:												נה:
לא קשיא: כאן בשכר הבאה ומילוי, כאן בשכר הזאה וקידוש.	אביי:												נה:
דיקא נמי, דקתני הכא במי חטאת ובאפר פרה, וקתני התם להוות ולקדש, שמע מינה.													נה:
הדרן עלך האיש מקדש.													

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

קדושין-האומר		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	מ
האומר לחבירו צא וקדש לי אשה פלונית, והלך וקדשה לעצמו - מקודשת לשני.													■
וכן האומר לאשה הרי את מקודשת לי לאחר שלשים יום, ובא אחר וקדשה בתוך שלשים יום - מקודשת לשני, בת ישראל לכהן לכהן בתרומה													■
מעכשיו ולאחר שלשים יום, ובא אחר וקדשה בתוך שלשים יום - מקודשת ואינה מקודשת, בת ישראל לכהן או בת כהן לישראל לא תאכל בתרומה.													■
האומר לחבירו צא וקדש.													■
מה שעשה עשוי, אלא שנהג בו מנהג רמאות.	תנא:												◇
ותנא דידן?													⚡
הלך נמי דקתני - הלך ברמאות.													◇
מאי שנא הכא דקתני האומר לחבירו, ומאי שנא התם דקתני האומר לשלוחו?													⚡
הכא רבותא קמ"ל והתם רבותא קמ"ל													◇
הכא רבותא קמ"ל, דאי תנא שלוחו, הוה אמינא שלוחו הוא דהוי רמאי, דסמכה דעתיה, סבר: עבד לי שליחותי, אבל חבירו דלא סמכה דעתיה - אימא לא ליהוי רמאי													!
התם רבותא קמ"ל, דאי תנא האומר לחבירו, הוה אמינא חבירו הוא דכי קדשה במקום אחר אינה מקודשת, דסבר לא טרח, אבל שלוחו דטרח - אימא מראה מקום הוא לו, קמ"ל.													!
רבין חסידא אזיל לקדושי ליה איתתא לבריה, קידשה לנפשיה.													◇
מה שעשה עשוי, אלא שנהג בו מנהג רמאות	והתניא:												⚡
לא יהבוה ניהליה.													◇
איבעי ליה לאודועי?													⚡
סבר, אדהכי והכי אתא איניש אחרינא מקדש לה.													◇
רבה בר בר חנה יהיב ליה זוזי לרב, אמר: זבנה ניהלי להאי ארעא, אול זבנה לנפשיה.													◇
מה שעשה עשוי, אלא שנהג בו מנהג רמאות	והתניא:												⚡
באגא דאלימי הוה ליה, לרב נהגי ביה כבוד, לרבה בר בר חנה לא נהגי ביה כבוד.													◇
איבעי ליה לאודועי?													⚡
סבר, אדהכי והכי אתא איניש אחרינא זבין לה.													◇
רב גידל הוה מהפוך בההיא ארעא, אול רבי אבא זבנה, אול רב גידל קבליה לרבי זירא, אול רבי זירא וקבליה לרב יצחק נפחא													◇
אמר ליה: המתן עד שיעלה אצלנו לרגל.													◇
כי סליק, אשכחיה, אמר ליה: עני מהפך בהררה ובא אחר ונטלה הימנו, מאי?	[רב יצחק נפחא]												◇
אמר ליה: נקרא רשע.	[רבי אבא]												!
ואלא מר מאי טעמא עבד הכי?	[רב יצחק נפחא]												^
א"ל: לא הוה ידענא.	[רבי אבא]												!
השתא נמי ניתבה ניהליה מך	[רב יצחק נפחא]												⚡
א"ל: זבוני לא מזבנינא לה, דארעא קמייתא היא ולא מסמנא מילתא, אי בעי במתנה נישקליה.	[רבי אבא]												!
רב גידל לא נחית לה, דכתיב: (משלי טו) ושונא מתנות יחיה, רבי אבא לא נחית לה, משום דהפוך בה רב גידל.													◇
לא מר נחית לה, ולא מר נחית לה, ומיתקריא ארעא דרבנן.													◇

<p>מזמרה- key:</p> <p>disputants- חולקים</p> <p>central point for summary and review- חזרה</p> <p>insertion of an earlier segment- קודמת</p> <p>story- מעשה</p>	<p>statement- מזמרה</p> <p>challenge- קושיא</p> <p>question- שאלה</p> <p>answer- תירוץ</p> <p>proof- ראיה</p>
---	---

קדושין-האומר		Talmud Navigator										
מזמרה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
וכן האומר לאשה התקדשי לי כו'.												■
לא בא אחר וקידשה בתוך שלשים, מהו?												◇
מקודשת, ואע"פ שנתאכלו המעות מאי טעמא? הני זוזי לא למלוה דמו ולא לפקדון דמו לפקדון לא דמו, פקדון ברשותא דמרא קא מתאכלי, והני ברשותא דידה קא מתאכלי למלוה נמי לא דמו, מלוה להוצאה ניתנה, הני בתורת קידושין יחבינהו ניהלה.	רב ושמואל דאמרי תרוייהו:											◇
לא בא אחר וקידשה, וחזרה בה, מהו?												◇
חזרת, אתי דיבור ומבטל דיבור	ר' יוחנן:											◇
אינה חזרת, לא אתי דיבור ומבטל דיבור.	ריש לקיש:											◇
ביטל, אם עד שלא תרם ביטל - אין תרומתו תרומה	איתיביה ר' יוחנן לריש לקיש:											◇
והא הכא דדיבור ודיבור הוא, וקאתי דיבור ומבטל דיבור												◇
שאני נתינת מעות ליד אשה, דכי מעשה דמו ולא אתי דיבור ומבטל מעשה.												◇
השולח גט לאשתו, והגיע בשליח או ששלח אחריו שליח, ואמר לו גט שנתתי לך בטל הוא - הרי זה בטל	איתיביה:											◇
והא נתינת גט ליד שליח דכי נתינת מעות ליד אשה דמי, וקתני: הרי זה בטל												◇
התם נמי כל כמה דלא מטא גיטא לידה - דיבור ודיבור הוא, אתי דיבור ומבטל דיבור.												◇
כל הכלים יורדין לידי טומאתן במחשבה, ואין עולים מידי טומאתן אלא בשינוי מעשה	איתיביה ר"ל לר' יוחנן:											◇
מעשה מוציא מיד מעשה ומיד מחשבה, מחשבה אין מוציאה לא מיד מעשה ולא מיד מחשבה												◇
בשלמא מיד מעשה לא מפקה, דלא אתי דיבור ומבטל מעשה, אלא מיד מחשבה מיהא תפיק												◇
שאני מחשבה דטומאה, דכי מעשה דמי וכדרב פפא												◇
כתיב (ויקרא יא) כי יתן וקרינן כי יתן, הא כיצד? כי יתן דומיא דכי יתן, מה יתן דניחא ליה, אף יתן דניחא ליה.	דרב פפא רמי:											◇
רב זביד מתני להא שמעתתא אהא:												◇
וכן היא שנתנה רשות לשלוחה לקדשה, והלכה היא וקדשה את עצמה, אם שלה קדמו - קידושיה קידושין, ואם של שלוחה קדמו - אין קידושיה קידושין.												◇
לא קדשה את עצמה, וחזרה בה, מהו?												◇
חזרת	רבי יוחנן:											◇
אינה חזרת.	ר"ל:											◇
ר' יוחנן אמר חזרת, אתי דיבור ומבטל דיבור	[רבי יוחנן]											◇
ר"ל אמר אינה חזרת, לא אתי דיבור ומבטל דיבור.	[ר"ל]											◇
ביטל, אם עד שלא תרם ביטל - אין תרומתו תרומה	איתיביה רבי יוחנן לר"ל:											◇
הכא במאי עסקינן - כגון שקדם בעל הבית ותרם את כריו, דהוה ליה מעשה.	רבא:											◇
כל הכלים יורדים לידי טומאתן במחשבה, ואין עולין מטומאתן אלא בשינוי מעשה	איתיביה ריש לקיש:											◇
מעשה מוציא מיד מעשה ומיד מחשבה, מחשבה אינה מוציאה לא מיד מעשה ולא מיד מחשבה												◇
בשלמא מיד מעשה לא מפקה, לא אתי דיבור ומבטל מעשה, אלא - מיד מחשבה מיהא תפיק												◇
שאני מחשבה דטומאה, דכי מעשה דמי וכדרב פפא	א"ל: ר' יוחנן]											◇
כתיב כי יתן וקרינן כי יתן, הא כיצד? כי יתן דומיא דיתן, מה יתן דניחא ליה, אף יתן נמי דניחא ליה.	דרב פפא רמי:											◇
השולח גט לאשתו, והגיע בשליח או ששלח אחריו שליח, ואמר לו גט שנתתי לך בטל הוא - הרי זה בטל	איתיביה רבי יוחנן לר"ל:											◇
תיובתא דר"ל תיובתא.												◇

<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה- disputants-חולקים- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review- מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment- מעשה-story- מקרא-key:</p>
--

קדושין-האומר	מימרא	מאן דאמר	Talmud Navigator												
			א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י			
והילכתא כוותיה דר"י ואפילו בקמייתא, ואע"ג דאיכא למימר: שאני נתינת מעות ליד אשה דכמעשה דמי, אפילו הכי אתי דיבור ומבטל דיבור.															נט:
קשיא הילכתא אהילכתא אמרת: הילכתא כרבי יוחנן, וקיימא לן: הילכתא כרב נחמן															נט:
מהו שיחזור ויגרש בו?	דאיבעיא להו:														נט:
חוזר ומגרש בו	רב נחמן:														נט:
אינו חוזר ומגרש בו	רב ששת														נט:
וקיימא לן: הילכתא כותיה דרב נחמן															נט:
נהי דבטליה מתורת שליח, מתורת גט לא בטליה.															נט:
מקודשת לשני.															נט:
מקודשת לשני לעולם	רב:														נט:
מקודשת לשני עד ל' יום, לאחר ל' יום פקעי קידושי שני וגמרי קידושי ראשון.	שמואל:														נט:
קידושי שני במאי פקעי?	יתבי רב חסדא וקא קשיא ליה:														נט:
מר ארישא מתני לה וקשיא ליה, רב יהודה אסיפא מתני לה ולא קשיא ליה:	אמר ליה רב יוסף:														נט:
מעכשיו ולאחר שלשים יום וכו', אמר רב: מקודשת ואינה מקודשת לעולם	[רב]														נט:
מקודשת ואינה מקודשת אלא עד ל' יום, לאחר ל' פקעי קידושי שני וגמרי קידושי ראשון	שמואל:														נט:
לרב מספקא ליה אי תנאה הואי אי חזרה הואי	[רב]														נט:
לשמואל פשיטא ליה דתנאה הואי.	[שמואל]														נט:
ובפלוגתא דהני תנאי															נט:
מהיום ולאחר מיתה - גט ואינו גט, דברי חכמים	דתנאי: [חכמים]														נט:
כזה גט.	רבי:														נט:
ונימא רב הלכה כרבנן, ונימא שמואל הלכה כרבנן															נט:
צריכא, דאילו אמר רב הלכה כרבנן, הוה אמינא התם דלרחוקה קאתי, אבל הכא דלקרובה קאתי - אימא מודה ליה לשמואל דתנאה הואי ואי אמר שמואל הלכה כרבי, הוה אמינא התם הוא דאין גט לאחר מיתה, אבל הכא דיש קידושין לאחר ל' - אימא מודי ליה לרב, צריכא.															נט:
ולטעמיה דרב, בא אחד ואמר לה הרי את מקודשת לי מעכשיו ולאחר ל' יום, ובא אחר ואמר לה הרי את מקודשת לי מעכשיו ולאחר עשרים יום, ובא אחר ואמר לה הרי את מקודשת לי מעכשיו ולאחר עשרה ימים - מראשון ומאחרון צריכה גט, מאמצעי אינה צריכה גט, מה נפשך? אי תנאה הואי - דקמא קידושי, דהנך לאו קידושי, אי חזרה הואי - דבתרא קידושי, דהנך לאו קידושי.	אביי:														ס.
פשיטא															ס.
מהו דתימא, האי לישנא משמע תנאה ומשמע חזרה, ותיבעי גיטא מכל חד וחד, קמ"ל.															ס.
אפי' מאה תופסין בה	עולא אמר רבי יוחנן:														ס.
אפילו מאה תופסין בה.	וכן אמר ר' אסי אמר רבי יוחנן:														ס.
אסברה לך טעמא דרבי יוחנן, שוון נפשיה כי שרגא דליבני, דכל חד וחד רוחא לחבריה שבק.	רב מרשיא בריה דרב אמי לר' אסי:														ס.
מהיום ולאחר מיתה - גט ואינו גט, ואם מת - חולצת ולא מתייבמת	מתיב רב חנינא:														ס.
בשלמא לרב מסייעא ליה, לשמואל נמי הא מני? רבנן היא, ואנן דאמרי כרבי, אלא לר' יוחנן דאמר שיורא הוי, כל גיטא דמשייר בה ולא כלום הוא, יבומי מייבם															ס.
גט להוציא ומיתה להוציא, מה ששייר גט גמרתו מיתה.	רבא:														ס.

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת- story-מעשה- מקרא-key:</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
--	---

קדושין-האומר		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מי דמי? גט מוציאה מרשות יבם, מיתה מכנסה לרשות יבם	אמר ליה אביי:	ז										
התם טעמא מאי? גזירה משום מהיום אם מתי - הרי זה גט.	אלא אמר אביי:	!										
ונגזור מהיום אם מתי דתחלוץ אטו מהיום ולאחר מיתה		ז										
אם אתה אומר חולצת - מתייבמת.		!										
הכא נמי אם אתה אומר חולצת - מתייבמת		ז										
תתייבם, ואין בכך כלום, חששא דרבנן הוא.		!										
האומר לאשה הרי את מקודשת לי על מנת שאתן לך מאתים זוז - הרי זו מקודשת, והוא יתן.												■
על מנת שאתן לך מכאן ועד ל' יום, נתן לה בתוך שלשים - מקודשת, ואם לאו - אינה מקודשת.												■
ע"מ שיש לי מאתים זוז - הרי זו מקודשת, ויש לו.												■
על מנת שאראך מאתים זוז - הרי זו מקודשת, ויראה לה ואם הראה על השלחן - אינה מקודשת.												■
והוא יתן	איתמר, רב הונא:											■
לכשיתן.	רב יהודה:											■
רב הונא אמר והוא יתן, תנאה הוי, מקיים תנאה ואזיל												■
רב יהודה אמר לכשיתן, לכי יהיב הווי קידושי, השתא מיהא לא הווי קידושי.												■
מאי בינייהו?												^
איכא בינייהו: שפשטה ידה וקבלה קידושין מאחר, לרב הונא לא הווי קידושי, לרב יהודה הווי קידושי.												!
ותנן נמי גבי גיטין כי האי גוונא:												■
האומר לאשה הרי זה גיטך על מנת שתתני לי מאתים זוז - הרי זו מגורשת, והיא תתן.												■
והיא תתן	איתמר, רב הונא:											■
לכשתתן.	רב יהודה:											■
רב הונא אמר והיא תתן, תנאה הוי, מקיימא תנאה ואזלה												■
רב יהודה אמר לכשתתן, לכי יהיבה ליה הוא דהוי גט, השתא מיהא לא הוי גט.												■
מאי בינייהו?												^
איכא בינייהו שנתקרקע הגט או שאבד, לרב הונא הוי גט, לרב יהודה לא הוי גט.												!
וצריכא דאי אשמעינן גבי קידושין, בהא קאמר רב הונא, משום דלקרובה קאתי, אבל גירושין דלרחקה קאתי - אימא מודי ליה לרב יהודה ואי איתמר בהך, בהך קאמר רב הונא, משום דאיהו לא כסיף ליה למתבעה, אבל הכא דאיהו כסיפא לה למיתבעיה - אימא מודי ליה לרב יהודה, צריכא.												■
הרי זה גיטך ע"מ שתתני לי מאתים זוז, אע"פ שנתקרקע הגט או שאבד - הרי זו מגורשת, לאחר לא תנשא עד שתתן	מיתיבי:											■
אמר לה הרי זה גיטך ע"מ שתתני לי מאתים זוז ומת, נתנה - אין זקוקה ליבם, לא נתנה - זקוקה ליבם	ועוד תניא: [ת"ק]											■
נותנת לאחיו או לאביו או לאחד מן הקרובים	רשב"ג:											■
עד כאן לא פליגי - אלא דמר סבר: לי ולא ליורשיי, ומר סבר: אפ"ל ליורשיי, דכולי עלמא מיהא תנאה הוי, תיובתא דרב יהודה												ז
הא מני? רבי היא	אמר לך רב יהודה:											!
כל האומר ע"מ - כאומר מעשיו דמי	דאמר רב הונא אמר רבי:											!
ופליגי רבנן עליה, ואנא דאמרי כרבנן.												!

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-חזרה לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-קודמת של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-!</p>
מקרא-key:	

קדושין-האומר		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
כל האומר ע"מ - כאומר מעכשיו דמי.	גופא, אמר רב הונא אמר רבי:											
כי הוינן בבבל הוה אמרינן, הא דאמר רב הונא אמר רבי: כל האומר על מנת כאומר מעכשיו דמי - פליגי רבנן עליה	רבי זורא:											
כי סלקי להתם, אשכחיה לרבי אסי דיתב וקאמר לה משמיה דרבי יוחנן: הכל מודים, באומר על מנת כאומר מעכשיו דמי, לא נחלקו - אלא מהיום ולאחר מיתה	[רב אסי משמיה דרבי יוחנן]											
מהיום ולאחר מיתה - גט ואינו גט, דברי חכמים	והתניא: [חכמים]											
כזה גט.	רבי:											
ולרב יהודה דאמר בעל מנת נמי פליגי, אדמילגי במהיום ולאחר מיתה, ניפלגי בעל מנת להודיעך כה דרבי, דמהיום ולאחר מיתה נמי הרי זה גט.												
וניפלגי בעל מנת להודיעך כה דרבנן												
כה דהיתירא עדיף.												
על מנת שאתן לך מכאן וכו'.												
פשיטא												
מהו דתימא לאו תנאה הוא, ולזרוזיה קאמר, קמ"ל.												
על מנת שיש לי מאתים זוז וכו'.												
וניחוש שמא יש לן												
חיישינן שמא יש לן	ועוד תניא:											
לא קשיא: הא בקידושי ודאי, הא בקידושי ספק.												
ע"מ שאראך מאתים זוז וכו'.												
לא נתכונה אלא לראות משלו.	תנא:											
ואם הראה לה על השלחן - אינה מקודשת.												
פשיטא												
לא צריכא, דאע"ג דנקט דמי בעיסקא.												
על מנת שיש לי בית כור עפר - הרי זו מקודשת, ויש לו.												
על מנת שיש לי במקום פלוני, אם יש לו באותו מקום - מקודשת, ואם לאו - אינה מקודשת.												
על מנת שאראך בית כור עפר - הרי זו מקודשת, ויראנה ואם הראה בבקעה - אינה מקודשת.												
וניחוש שמא יש לן												
חיישינן שמא יש לן	ועוד תניא:											
ל"ק: הא בקידושי ודאי, הא בקידושי ספק.												
למה לי למיתנא גבי ארעא, ולמה לי למיתנא גבי זוזי?												
צריכא, דאי אשמעינן גבי זוזי, משום דעבידי אינשי דמצנעי, אבל ארעא - אימא אי דאית ליה ארעא קלא אית ליה, קמ"ל.												
על מנת שיש לי במקום פלוני, אם יש לו וכו'.												
פשיטא												
מהו דתימא, אמר לה מאי נפקא לך מינה? אבא טרחנא ומייתניא, קמשמע לן.												

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p> <p>key-מקרא:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
---	---

קדושין-האומר		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
על מנת שאראך בית כור עפר.												■	<	ס:
תאנא: לא נתכונה זו אלא לראות משלו.												■		ס:
ואם הראה בבקעה - אינה מקודשת.												■	<	ס:
פשיטא												⚡		ס:
לא צריכא, דנקיט בדיסתורא.												!	◇	ס:
המקדיש שדהו בשעת היובל, נותן בורע חומר שעורים חמשים שקל כסף היו נקעים עמוקים עשרה טפחים, או סלעים גבוהים עשרה טפחים - אין נמדדין עמה, פחות מכאן - נמדדין עמה	גבי הקדש תנן:											■	◇	ס:א.
והוינן בה, נהי דבהדי ארעא לא קדשו, נקדשו באפי נפשייהן												⚡	◇	ס:א.
וכי תימא, כמה דלא הוי בית כור לא חשיב												!		ס:א.
שדה מה ת"ל? לפי שנאמר: (ויקרא כז) זרע חומר שעורים בחמשים, אין לי אלא שהקדיש בענין הזה, מנין לרבות לתך וחצי לתך, סאה, תרקב וחצי תרקב, ואפ"ל רובע מנין? ת"ל: שדה, מכל מקום	ורמינהו:											⚡		ס:א.
הכא בנקעים מלאים מים עסקינן, משום דלאו בני זריעה נינהו.	מר עוקבא בר חמא:											!	◇	ס:א.
דיקא נמי, דקתני דומיא דסלעים גבוהים, ש"מ.												■		ס:א.
אי הכי, אפילו פחות מיכן נמי?												⚡	◇	ס:א.
הנהו נאגני דארעא מיקרו, שדרא דארעא מקרו.												!	◇	ס:א.
האומר לחבירו בית כור עפר אני מוכר לך, והיו שם נקעים עמוקים עשרה טפחים או סלעים גבוהים עשרה טפחים - אין נמדדים עמה, פחות מכאן - נמדדים עמה	גבי מכר תנן:											■	◇	ס:א.
אע"פ שאין מלאים מים	ואמר מר עוקבא בר חמא:											■	◇	ס:א.
מ"ט?												⚡		ס:א.
לפי שאין אדם רוצה שיתן את מעותיו בשדה אחת, ויראה לו כשנים וכשלשה מקומות.	רב פפא:											!	◇	ס:א.
הכא מאי? להקדש מדמינן לה, או למכר מדמינן לה?												^	◇	ס:א.
מסתברא להקדש מדמינן לה, דאמר לה אנא טרחנא וזרענא ומייתנא.												!	◇	ס:א.
כל תנאי שאינו כתנאי בני גד ובני ראובן - אינו תנאי, שנאמר: (במדבר לב) ויאמר אליהם אם יעברו בני גד ובני ראובן, וכתיב: ואם לא יעברו חלוצים	רבי מאיר:											◆	■	ס:א.
צריך הדבר לאומרו, שאלמלא כן, יש במשמע שאפי' בארץ כנען לא ינחלו.	רבי חנינא בן גמליאל:											◆	■	ס:א.
שפיר קאמר ליה ר' חנינא בן גמליאל לר"מ												⚡		ס:א.
אי סלקא דעתך לאו לתנאי כפול הוא דאתא, לכתוב ואם לא יעברו ונאחזו בתוכם, בארץ כנען למה לי? שמע מינה, לתנאי כפול הוא דאתא.	אמר לך רבי מאיר:											!	◇	ס:א.
ור' חנינא בן גמליאל?												⚡		ס:א.
אי לא כתב רחמנא בארץ כנען, הוה אמינא (במדבר לב) ונאחזו בתוכם בארץ גלעד, אבל ארץ כנען כלל לא.	[רבי חנינא בן גמליאל]											!	◇	ס:א.
ורבי מאיר?												⚡		ס:א.
בתוכם - כל היכא דאית לכו משמע.	[רבי מאיר]											!	◇	ס:א.
משל, למה הדבר דומה? לאדם שהיה מחלק נכסיו לבניו, אמר: פלוני בני יירש שדה פלונית, ופלוני בני יירש שדה פלונית, ופלוני בני יתן מאתים זוז ויירש שדה פלונית, ואם לא יתן - יירש עם אחיו בשאר נכסים, מי גרם לו לירש עם אחיו בשאר נכסים? כפילו גרם לו.	תנאי, אמר רבי חנינא בן גמליאל:											■	◇	ס:א.
והא לא דמיא משל למתניתין התם קתני: יש במשמע שאפילו בארץ כנען לא ינחלו, אלמא כפילה לארץ גלעד נמי מהני, והכא קתני: מי גרם לו לירש עם אחיו בשאר נכסים? כפילו גרם לו, אלמא כפילה לשאר נכסים הוא דקמהני?												⚡	◇	ס:א.

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

קדושין-האומר		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
לא קשיא: הא מקמי דנימא ליה רבי מאיר ונאחזו, הא לבתר דנימא ליה ר' מאיר ונאחזו.												◇	סא
בשלמא לרבי מאיר, היינו דכתיב: (בראשית ד) אם תיטיב שאת ואם לא תיטיב לפתח חטאת רובץ, אלא לר' חנינא, למה לי?												◇	סא
סלקא דעתך אמינא, אם תיטיב - אגרא, אם לא תיטיב - לא אגרא ולא דינא, קא משמע לן.												◇	סא
בשלמא לר' מאיר, היינו דכתיב: (בראשית כד) אז תנקה מאלתי, אלא לרבי חנינא בן גמליאל, למה לי?												◇	סא
איצטריך, סלקא דעתך אמינא, היכא דניחה לה לדידה ולא ניחא ליה לדידהו מייתי בעל כרחייהו, קא משמע לן.												◇	סא
אם לא תאבה האשה למה לי?												◇	סא
איצטריך, ס"א, היכא דניחא להו לדידהו ולא ניחא לה לדידה נייתי בעל כרחה, קא משמע לן.												◇	סא
בשלמא לר' מאיר, היינו דכתיב: (ויקרא כו) אם בחקותי תלכו (ויקרא כ"ו) ואם בחקותי תמאסו, אלא לר' חנינא בן גמליאל, למה לי?												◇	סא
איצטריך, ס"ד אמינא, אם בחקותי תלכו - ברכה, אם בחקותי תמאסו - לא ברכה ולא קלה, קא משמע לן.												◇	סא
בשלמא לר"מ, היינו דכתיב: (ישעיהו א) אם תאבו ושמעתם וגו' ואם תמאנו ומירתם וגו', אלא לרבי חנינא בן גמליאל, למה לי?												◇	סא
אצטריך, ס"א, אם תאבו - טובה, ואם תמאנו - לא טובה ולא רעה, קמ"ל.												◇	סא
מאי חרב תאכלו?												◇	סא
מילחא גלגלינא, נהמא דשערי אקושיא ובצלי	רבא:											◇	סב
פת פורני חריבה במלח ובצלים, קשים לגוף כחרבות.	דאמר מר:											◇	סב
בשלמא לרבי חנינא בן גמליאל, היינו דכתיב: (במדבר ה) אם לא שכב איש אותך ואם לא שטית טומאה תחת אישך הנקי, אלא לרבי מאיר, חנקי מיבעי ליה.												◇	סב
הנקי כתיב.	רבי תנחום:											◇	סב
בשלמא לר' מאיר, היינו דכתיב: הנקי, אלא לרבי חנינא ב"ג, למה לי?												◇	סב
אצטריך, ס"א אם לא שכב איש - הנקי, ואם שכב - לא - הנקי ולא חנקי אלא איסורא בעלמא, קמ"ל.												◇	סב
בשלמא לרבי מאיר, היינו דכתיב: (במדבר יט) הוא יתחטא בו ביום השלישי וביום השביעי יטהר ואם לא יתחטא וגו', אלא לרבי חנינא ב"ג, למה לי?												◇	סב
אצטריך, ס"א מצות הזאה בשלישי ובשביעי, והיכא דעבד בחד מינייהו עבד, קמ"ל.												◇	סב
(במדבר יט) והזה הטהור על הטמא ביום השלישי וביום השביעי למה לי?												◇	סב
אצטריך, ס"א, שלישי - למעוטי שני, שביעי - למעוטי ששי, דקא ממעט בימי טהרה, אבל היכא דעבד בשלישי ובשמיני דקא מפיש בימי טהרה - אימא שפיר דמי. קמ"ל.												◇	סב
(במדבר יט) וחטאו ביום השביעי למה לי?												◇	סב
אצטריך, ס"א הני מילי לקדשים, אבל לתרומה בחד נמי סגיא, קמ"ל.												◇	סב
המקדש את האשה, ואמר כסבור הייתי שהיא כהנת והרי היא לוויה, לוויה והרי היא כהנת, עניה והרי היא עשירה, עשירה והרי היא עניה - הרי זו מקודשת, מפני שלא הטעתו.												■	סב
האומר לאשה הרי את מקודשת לי לאחר שאתגייר או לאחר שתתגיירי, לאחר שאשתחרר או לאחר שתשתחררי, לאחר שימות בעליך או לאחר שתמות אחותיך, לאחר שיחלוץ לך יבמיך - אינה מקודשת.												■	סב
וכן האומר להבירו אם ילדה אשתך נקבה הרי זו מקודשת לי - אינה מקודשת.												◇	סב
אין תורמין מן התלוש על המחובר, ואם תרם - אין תרומתו תרומה.	תנן התם:											◇	סב

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה- key-מקרא:</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קשיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
---	--

קדושין-האומר	מאן דאמר	Talmud Navigator									
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
אמר פירות ערוגה זו תלושים יהיו תרומה על פירות ערוגה זו מחוברים, פירות ערוגה זו מחוברים יהיו תרומה על פירות ערוגה זו תלושים לכשיתלשו ונתלשו, מהו?	בעא מיניה רב אסי מר' יוחנן:										⊠
כל שבידו לאו כמחוסר מעשה דמי.	א"ל: [רבי יוחנן]										⊠
האומר לאשה הרי את מקודשת לי לאחר שאתגייר, לאחר שתגיירי, לאחר שאשתחרר, לאחר שתשתחררי, לאחר שימות בעליך, לאחר שתמות אחותיך, לאחר שיחלוץ לך יבמין - אינה מקודשת בשלמא כולהו לאו בידו, אלא גר הוי בידו	איתיביה:										⊠
גר נמי לאו בידו											⊠
גר צריך שלשה, מ"ט? (ויקרא כד) משפט כתיב ביה כדי מי יימר דמזדקקו ליה הני תלתא.	דאמר רבי חייא בר אבא אמר ר' יוחנן:										⊠
אלא מעתה, הנותן פרוטה לשפחתו, ואמר הרי את מקודשת לי לאחר שאשתחרריך, ה"נ דהו קידושין הכי השתא, התם מעיקרא בהמה, השתא דעת אחרת.	מתקיף לה ר' אבא בר ממל:										⊠
הנותן פרוטה לאשתו, ואמר לה הרי את מקודשת לי לאחר שאגרשיך - אינה מקודשת ה"נ לר' יוחנן דהו קידושין	ואלא הא דאמר ר' אושעיא:										⊠
נהי דבידו לגרשה, בידו לקדשה?											⊠
תפשוט דבעי רב אושעיא:											⊠
הנותן שתי פרוטות לאשה, באחת אמר לה התקדשי לי היום, ובאחת אמר לה התקדשי לי לאחר שאגרשיך	[בעי רב אושעיא]										⊠
תפשוט מינה דלא הו קידושין											⊠
דלמא כי היכי דתפסי קידושין השתא, תפסי נמי לאחר כן.											⊠
תניא כותיה דרבי יוחנן:											⊠
אין תורמין מן התלוש על המחובר, ואם תרם - אין תרומתו תרומה, כיצד? אמר פירות ערוגה זו תלושין יהיו תרומה על פירות ערוגה זו מחוברת, פירות ערוגה זו מחוברת יהיו תרומה על פירות ערוגה זו תלושין - לא אמר כלום, אבל אמר לכשיתלשו ונתלשו - דבריו קיימין	[תניא] [ת"ק]										⊠
אפילו אמר פירות ערוגה זו תלושין יהיו תרומה על פירות ערוגה זו מחוברת, פירות ערוגה זו מחוברת יהיו תרומה על פירות ערוגה זו תלושין לכשיביאו שליש ויתלשו, והביאו שליש ונתלשו - דבריו קיימין.	יתר על כן א"ר אליעזר בן יעקב:										⊠
לא א"ר אליעזר בן יעקב - אלא בשחת, אבל באגם לא	רבה:										⊠
אפילו באגם.	רב יוסף:										⊠
מאי משמע דהאי אגם לישנא דבוצלנא הוא?											⊠
דאמר קרא: (ישעיהו נח) הלכוף כאגמון ראשו.	רבי אלעזר:										⊠
כמאן אזלא הא דתניא:											⊠
האומר לחברו אם ילדה אשתך נקבה מקודשת לי - לא אמר כלום	[תניא]										⊠
לא שנו אלא שאין אשתו מעוברת, אבל אשתו מעוברת - דבריו קיימין	ואמר רבי חנינא:										⊠
כמאן?											⊠
אי כרבה - כשהוכר עוברת, אי כרב יוסף - אע"פ שלא הוכר עוברת.											⊠
לא א"ר אליעזר בן יעקב - אלא בשחת דבי כיבשא, אבל בשחת דבי שקיא לא	איכא דאמרי, אמר רבה:										⊠
אפילו בשחת דבי שקיא.	רב יוסף:										⊠
כמאן אזלא הא דתניא:											⊠

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
--	---

קדושין-האומר		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
האומר לחבירו אם ילדה אשתך נקבה מקודשת לי - לא אמר כלום	[תניא]	■	▲									◇
לא שנו אלא שאין אשתו מעוברת, אבל אשתו מעוברת - דבריו קיימים	ואמר רבי חנינא:	■	▲									◇
כמאן?			▲									◇
כשהוכר עוברת ודברי הכל.			!									◇
רבי אליעזר בן יעקב ורבי מאיר, כולהו סבירא להו: אדם מקנה דשלב"ל.	אביי:			■								◇
רבי אליעזר בן יעקב, הא דאמרן.				■								◇
רבי:				■								◇
(דברים כו) לא תסגיר עבד אל אדוניו - רבי אומר: בלוקח עבד על מנת לשחררו הכתוב מדבר.	דתניא:	■	■									◇
היכי דמי?			▲									◇
כגון דכתב ליה לכשאקחך הרי עצמך קנוי לך מעכשיו.	רב נחמן בר יצחק:	!										◇
רבי מאיר:				■								◇
האומר לאשה הרי את מקודשת לי לאחר שאתגייר, לאחר שתתגיירי, לאחר שאשתחרר, לאחר שתשתחררי, לאחר שימות בעליך, לאחר שתמות אחותיך, לאחר שיחלוץ לך יבמיך - אינה מקודשת	דתניא: [ת"ק]	■	■									◇
מקודשת	רבי מאיר:	■	■									◇
אינה מקודשת	רבי יוחנן הסנדלר:	■	■									◇
מקודשת ומה טעם אמרו אינה מקודשת? משום איבה.	רבי יהודה הנשיא:	■	■									◇
ונחשוב נמי רבי יהודה הנשיא			ז									◇
היינו רבי, היינו ר' יהודה הנשיא.			!									◇
ונחשוב נמי רבי עקיבא			ז									◇
קונם שאני עושה לפיך - אין צריך להפר	דתניא: [ת"ק]	■	ז	◆								◇
יפר, שמא תעדיף עליו יתר מן הראוי לן	רבי עקיבא:	■	ז	◆								◇
באומרת יקדשו ידי לעושיהם	האיתמר עלה, אמר רב הונא בריה דרב יהושע:	!	■									◇
ידיים איתנהו בעולם.			!									◇
האומר לאשה הרי את מקודשת לי על מנת שאדבר עליך לשלטון ואעשה עמך כפועל, דבר עליה לשלטון ועשה עמה כפועל - מקודשת, ואם לאו - אינה מקודשת.												■
והוא, שנתן לה שוה פרוטה.	ריש לקיש:											◇
ובשכר לא?											ז	◇
בשכר שהרכבתיך על החמור, שהושבתיך בקרון או בספינה - אינה מקודשת, בשכר שארכיבך על החמור, שאושיבך בקרון או בספינה - מקודשת	והתניא:										■	◇
וכי תימא ה"נ בדיהב לה שוה פרוטה											!	◇
והא בשכר קאמר											ז	◇
שב עמי בצוותא ואקדש לך, שחוק לפני, רקוד לפני, עשה כדימוס הזה, שמין, אם יש בו שוה פרוטה - מקודשת, ואם לאו - אינה מקודשת	ועוד תניא:										■	◇
וכי תימא ה"נ בדיהב לה שוה פרוטה											!	◇
והא שמין אותו קאמר											ז	◇
תיובתא דריש לקיש											ז	◇

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

קדושין-האומר		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
האי תנא ברא סבר: אינה לשכירות אלא לבסוף, ותנא דידן סבר: ישנה לשכירות מתחילה ועד סוף.	אמר לך ריש לקיש										!	◇
ומאי דוחקיה דריש לקיש, לאוקמיה למתניתין בישנה לשכירות מתחילה ועד סוף ובדיהב לה?											?	
מתניתין קשיתיה, מאי איריא דתני על מנת? ניתני בשכר אלא ש"מ, כל על מנת היכא דיהב לה הוא.	רבא:										!	◇
על מנת שירצה אבא, רצה האב - מקודשת, ואם לאו - אינה מקודשת												■
מת האב - הרי זו מקודשת												■
מת הבן - מלמדין האב לומר שאינו רוצה.												■
מאי על מנת שירצה אבא?											^	◇
אילימא עד דאמר אבא אין											!	◇
מת האב - הרי זו מקודשת	אימא מציעתא:										?	◇
והא לא אמר אין											?	
אלא על מנת שישתוק אבא											!	◇
מת הבן - מלמדין את האב לומר שאינו רוצה	אימא סיפא:										?	◇
אמאי? והא שתיק											?	
אלא אמר לה על מנת שלא ימחה אבא											!	◇
רישא בחד טעמא, ומציעתא וסיפא בחד טעמא?											?	◇
אין.	רבי ינאי:										!	◇
ש"מ לדברי ינאי, דחקינן ומוקמינן מתני' בתרי טעמא ואלבא דחד תנא, ולא מוקמינן בתרי תנאי וחד טעמא.	ריש לקיש:										■	◇
לעולם חד טעמא הוא, ומאי על מנת שירצה אבא? ע"מ שלא ימחה אבא מכאן ועד שלשים יום.	רב יוסף בר אמי:										!	◇
קדשתי את בתי ואיני יודע למי קידשתיה, ובא אחד ואמר אני קידשתיה - נאמן.												■
זה אמר אני קידשתיה, וזה אמר אני קידשתיה - שניהם נותנים גט, ואם רצו - אחד נותן גט ואחד כונס.												■
נאמן ליתן גט ואין נאמן לכנוס: נאמן ליתן גט, אין אדם חוטא ולא לו ואין נאמן לכנוס, אימא יצרו תוקפו.	רב:										◆	◇
אף נאמן לכנוס.	רב אסי:										◆	◇
באומרת נתקדשתי ואיני יודעת למי נתקדשתי, ובא אחד ואמר קידשתיה - שאין נאמן לכנוס.	ומודה רב אסי:										■	◇
רצו - אחד נותן גט ואחד כונס	תנן:										?	◇
תיובתא דרב											?	
שאני התם, דכיון דאיכא אחר בהדיא אירתותי מירתת.	אמר לך רב:										!	◇
תניא כוותיה דרב אסי:											■	
קידשתי את בתי ואיני יודע למי קידשתיה, ובא אחד ואמר קידשתיה - אף נאמן לכנוס. כנסה, ובא אחר ואמר אני קדשתיה - לא כל הימנו לאוסרה עליו	[תניא]										■	◇
האשה שאמרה נתקדשתי ואיני יודעת למי נתקדשתי, ובא אחד ואמר אני קידשתי - אין נאמן לכנוס, מפני שהיא מחפה עליו.											■	◇
מהו לסקול על ידו?	איבעיא להו:										^	
אין סוקלין	רב:										◆	!
סוקלין.	רב אסי:										◆	!
רב אמר אין סוקלין, כי הימניה רחמנא לאב - לאיסורא, לקטלא לא הימניה	[רב]										■	◇

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראייה-</p>
מקרא-key:	

קדושין-האומר		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
רב אסי אמר סוקלין, לכולה מילתיה הימניה רחמנא לאב. ומודינא, באומרת נתקדשתי שאין סוקלים.	[רב אסי]											30
הני שמעתתא דידי מרפסן איגרי, השתא ומה במקום שאם בא לכנוס כונס - אמרת סוקלים, מקום שאם בא לכנוס אין כונס - אינו דין סוקלין. ולא היא, לאב הימניה רחמנא, לדידה לא הימנה.	ואמר רב אסי:											30
אחד זה ואחד זה - אין סוקלין.	רב חסדא:											30
ואזדא רב חסדא לטעמיה												30
בני זה בן תשע שנים ויום אחד, בתי זו בת ג' שנים ויום אחד - נאמן לקרבן, אבל לא למכות ולא לעונשין.	דאמר רב חסדא:											30
תניא כוותיה דרב חסדא:												30
בני זה בן י"ג שנה ויום אחד, בתי זו בת י"ב שנה ויום אחד - נאמן לנדרים, ולחרמים, ולהקדשות, ולערכים, אבל לא למכות ולעונשין.	[תניא]											30
קדשתי את בתי, קדשתיה וגרשתיה כשהיא קטנה, והרי היא קטנה - נאמן												70
קדשתיה וגרשתיה כשהיא קטנה, והרי היא גדולה - אינו נאמן.												70
נשבית ופדיתיה, בין שהיא קטנה בין שהיא גדולה - אינו נאמן.												70
מאי שנא רישא ומאי שנא סיפא?												70
רישא בידה, סיפא לאו בידה.												70
ולא? והרי בידו להשיאה לחלל, דקא פסלה מכהונה												70
הא לא קשיא, כרבי דוסתאי בן יהודה												70
בנות ישראל מקוה טהרה לחללין.	דאמר: רבי דוסתאי בן יהודה											70
והרי בידו להשיאה למזוך												70
כרבי עקיבא												70
אין קדושין תופסין בחייבי לאוין.	דאמר: רבי עקיבא											70
הרי בידו להשיאה אלמנה לכהן גדול וכו' סימאי												70
מן הכל עושה ר' עקיבא ממזר חוץ מאלמנה לכהן גדול, שהרי אמרה תורה: (ויקרא כא) לא יקח (ויקרא כא) ולא יחלל, חלולים עושה, ואין עושה ממזרים	דתניא, ר' סימאי:											70
כר' ישבב												70
בואו ונצווה על עקיבא בן יוסף, שהיה אומר: כל שאין לו ביאה בישראל - הולד ממזר.	דאמר: רבי ישבב											70
הניחא לר' ישבב אי לטעמיה דנפשיה - שפיר, אלא אי לאפוקי מטעמא דר' סימאי קאתי, הרי בידו להשיאה לחייבי עשה.												70
ותסברא, רישא משום דבידו הוא? נהי דבידו לקדשה, בידו לגרשה? ועוד, אילו אמר האי דלא נחא בגוה, מי מצי מקדש ניהליה בעל כרחיה?	רב אשי:											70
רישא רחמנא הימניה, כרב הונא	אלא אמר רב אשי:											70
מנין לאב שנאמן לאסור את בתו מן התורה? שנאמר: (דברים כב) את בתי נתתי לאיש הזה, לאיש - אסרה, הזה - התירה	דאמר רב הונא אמר רב:											70
בנישואין הימניה רחמנא לאב, בשבוייה לא הימניה.												70
מי שאמר בשעת מיתתו יש לי בנים - נאמן, יש לי אחים - אינו נאמן.												70
אלמא, נאמן להתיר ואין נאמן לאסור												70
נימא, מתניתין דלא כר' נתן												70

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

קדושין-האומר		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
בשעת קידושין אמר יש לו בנים, בשעת מיתה אמר אין לו בנים, בשעת קידושין אמר אין לו אחים, בשעת מיתה אמר יש לו אחים - נאמן להתיר ואין נאמן לאסור, דברי רבי	דתניא: [רבי]									◆	■	◇
אף נאמן לאסור	רבי נתן:									◆	■	◇
שאני התם, כיון דבשעת מיתה קא הדר ביה, אימא קושטא קאמר.	רבא:									!		◇
ולאו כל דכן הוא? השתא ומה התם דקא מרע ליה לדבוריה - אמרת קושטא קאמר, מתני' דלא קא מרע ליה לדבוריה לא כ"ש	אמר ליה אביי:									⚡		◇
מתני' - דלא מוחזק לן באחי ולא מוחזק לן בבני, דאמרינן: כיון דלא מוחזק לן בבני ולא באחי, אמר יש לי בנים - נאמן, יש לי אחים - אינו נאמן, לאו כל כמיניה דאסר לה אכולי עלמא, ברייתא דמוחזק לן באחי ולא מוחזק לן בבני, דאמרינן מה לי לשקר, מאי קאמר? למיפטר מביבם, מצי אמר פטרנא לך בגיטא	אלא אמר אביי:									!		◇
מה לי לשקר כי עדים דמי, ואתו עדים עקרי חזקה	רבי סבר:									◆	■	◇
מה לי לשקר כי חזקה דמי, לא אתי חזקה ועקרה חזקה לגמרי.	רבי נתן סבר:									◆	■	◇
המקדש את בתו סתם - אין הבוגרות בכלל.												■
מי שיש לו שתי כיתי בנות משתי נשים, ואמר: קדשתי את בתי הגדולה, ואיני יודע אם גדולה שבגדולות, או גדולה שבקטנות, או קטנה שבגדולות שהיא גדולה מן הגדולות שבקטנות - כולן אסורות, חוץ מן הקטנה שבקטנות, דברי ר' מאיר	[רבי מאיר]											◆
כולן מותרות, חוץ מן הגדולה שבגדולות.	רבי יוסי:											◆
קדשתי את בתי הקטנה, ואיני יודע אם קטנה שבקטנות, או קטנה שבגדולות, או גדולה שבקטנות שהיא קטנה מן הקטנות שבגדולות - כולן אסורות, חוץ מן הגדולה שבגדולות, דברי רבי מאיר	[רבי מאיר]											◆
כולן מותרות, חוץ מן הקטנה שבקטנות.	רבי יוסי:											◆
הא קטנות בכלל												■
שמעת מינה: קידושין שאין מסורים לביאה הוו קידושין												⚡
הכא במאי עסקינן - כשאין שם אלא גדולה וקטנה.												!
והא בוגרות קתני												⚡
מאי בוגרות? בוגרות דעלמא.												!
פשיטא, בוגרות מאי עבידתיהו?												⚡
הכא במאי עסקינן - דשויתיה שליח, מהו דתימא, כי מקבל קידושי - אדעתא דידה קא מקבל, קמ"ל: לא שביק איניש מידי דאית ליה הנאה מיניה, ועביד מידי דלית ליה הנאה מיניה.												!
מי לא עסקינן דאמרה ליה קדושי לך?												⚡
אפ"ה, לא שביק איניש מצוה דרמיא עליה, ועביד מצוה דלא רמיא עליה.												!
מי שיש לו שתי כיתי בנות.												■
וצריכא דאי אשמעינן קמייתא, בהך קאמר ר' מאיר, דכיון דאיכא זוטרא מינה, להך גדולה קרי לה, אבל בהא - אימא מודי ליה לר' יוסי, דקטנה להך קטנה דכולהו קרי לה ואי איתמר בהא, בהא קאמר ר' יוסי, אבל בהך - אימא מודי ליה לר"מ, צריכא.												■
למימרא, דר"מ סבר: מחית איניש נפשיה לספיקא, ור' יוסי סבר: לא מחית איניש לספיקא												⚡
והאיפכא שמעינן להן												⚡
הנודר עד הפסח - אסור עד שיגיע, עד שיהא פסח - אסור עד שיצא	דתנן:											■
עד פני פסח - רבי מאיר אומר: אסור עד שיגיע	[רבי מאיר]											◆
עד שיצא	רבי יוסי:											◆
מוחלפת השיטה	רבי חנינא בר אבדימי אמר רב:											!

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראייה-</p>
--	---

קדושין-האומר		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
זה הכלל: כל שזמנו קבוע ואמר עד פני, רבי מאיר אומר: עד שיצא עד שיגיע.	והתניא [רבי מאיר]											סה.
מחלוקת - בשתי כיתי בנות, אבל בכת אחת, דברי הכל - גדולה ממש, קטנה ממש, אמצעית בשמה קרי לה.	רבי יוסי:											סה.
אלא מעתה, אמצעית שבכת שניה תשתרין	אביי:											סה.
הכא במאי עסקינן - בשאין שם אלא גדולה וקטנה והכי נמי מסתברא, דאם איתא דאיכא ליתנייה.	רב אדא בר מתנה לאביי:											סה.
ולטעמיד, אמצעית שבכת ראשונה דודאי ספיקא ואסירא ליה, מי קתני לה?	רב אדא בר מתנה לאביי:											סה.
הכי השתא, התם תנא קטנה דידה לאיסורא, והוא הדין להך דקשישא מינה, הכא אם איתא דאיכא ניתנייה.	רב אדא בר מתנה לאביי:											סה.
הא פסח דכי כת אחת דמי, ופליגי	רב הונא בריה דרב יהושע לרבא:											סה.
התם בלישנא דעלמא קמיפלגי	אמר ליה: [רבא]											סה.
עד פני הפסח - עד קמי פיסחא	מר סבר: [רבי יוסי]											סה.
עד דמיפני פיסחא.	ומר סבר: [רבי מאיר]											סה.